

personalised feedback on their performance helps them to focus on areas of weakness and develop strategies for improvement [1, p. 147]. Peer feedback can be an effective way for cadets to learn from each other. Swain notes that collaborative learning environments enhance language acquisition through shared knowledge [7, p. 95].

Preparing instructors and cadets for the STANAG 6001 test requires a multi-faceted approach that incorporates task-based learning, skill-specific strategies, psychological preparation and continuous assessment. By using these methods, military language instructors can better equip their students for success in achieving the required proficiency levels.

Literature:

1. Brown H. D. Language Assessment: Principles and Classroom Practices. Longman, 2004. 324 p.
2. Ellis R. Task-Based Language Learning and Teaching. Oxford University Press, 2003. 387 p.
3. Fulcher G., Davidson F. Language Testing and Assessment: An Advanced Resource Book. Routledge, 2007. 424 p.
4. Godwin-Jones R. Emerging Technologies for Language Learning. *Language Learning & Technology*, 2018, 22(2). Pp. 1-17
5. Krashen S. The Input Hypothesis: Issues and Implications. Longman, 1985. 120 p.
6. O'Malley J. M, Chamot A.U. Learning Strategies in Second Language Acquisition. Cambridge University Press; 1990. Pp. 100 – 190
7. Swain M. The output hypothesis and beyond: Mediating acquisition through collaborative dialogue. *Sociocultural approaches to second language research*. Oxford: Oxford University Press, 2002. Pp. 90 – 115
8. Thornbury S. How to Teach Vocabulary. Pearson Education, 2002. 185 p.
9. Ur P. A Course in Language Teaching: Practice and Theory. Cambridge University Press, 1996. 375 p.

ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В УПРАВЛІННІ ОСВІТНІМ ПРОЦЕСОМ

Ірина Плачінта,
директорка Новоселицького фахового медичного коледжу
E-mail: iraplachinta@gmail.com

У контексті змін у методах менеджменту та економіки державних організацій, інтереси дослідників у сфері державного управління поступово змістилися до навчальних організацій, при цьому автономія стала ключовим питанням. Актуальність роботи пов'язана з еволюцією системи управління закладів освіти України, яка має дихотомічний характер. У розробці технологій управління освітнім процесом головну роль відіграють професіонали цієї сфери та переосмислення рівнів регулювання. Керуючись парадигмою внутрішнього

підприємництва, метою цієї роботи є характеристика моделей поведінки новаторів у процесі впровадження оригінальних ініціатив та інноваційних технологій в управлінні освітнім процесом.

Управління освітою, тобто внутрішнє підприємництво, підпадає під загальні рамки підприємництва як внутрішнього процесу, який простягається від виникнення ідеї до її реалізації в межах організації, а потім наближається до процесу внутрішньоорганізаційних інновацій [1, с. 13]. Професійна та управлінська логіка з протилежними вимогами доповнюють одна одну у процесах еволюції педагогічних практик в управлінні закладом освіти. Практичне застосування роботи зосереджене на розумінні процесів виникнення та поширення нових ідей в управлінні освітнім процесом.

Тема діяльності та управління закладами вищої освіти є міждисциплінарною. Вона стосується державної політики, зосереджуючись на вивченні наслідків реформ, автономії між навчальним закладом та міністерським наглядом. Крім того, її можна вивчати з точки зору внутрішнього функціонування закладів, при цьому автономія пов'язана з відносинами між акторами.

Ряд досліджень присвячений внутрішньому функціонуванню закладів вищої освіти [2, с. 220]. Окрім різноманітності закладів освіти, система освіти є значним прикладом автономії професіоналів, які там працюють, яку можна порівняти, наприклад, із деякими організаціями в сфері охорони здоров'я. Незважаючи на суперечливі думки, існує мало праць, які надають повну інформацію про колективну динаміку управління освітніми організаціями, при цьому слабка взаємозалежність і автономія часто прирівнюються до відсутності зв'язків між акторами.

Неоднозначність цілей і рівень специфіки організацій державного сектору є двома основними умовами вирішення проблемних моментів, що зустрічаються в усіх організаціях, а також суперечок щодо інституційних характеристик, які роблять заклади освіти особливим типом організацій. Інтеракціоністська мережа впливів інноваційних академічних процесів через відносини між індивідуальними факторами та організаційно-інституційними чинниками дозволяє поєднати ці дві крайні позиції. Така мережа дозволяє переосмислити специфіку освітніх процесів з точки зору подвійної складності. Перший джерело складності – організаційний, пов'язаний зі слабкою взаємозалежністю, а другий – процедурний, пов'язаний із переговорним характером змін в академічній практиці.

У сфері управління освітнім процесом дослідження лежать на перетині різних наукових галузей. Література з концепції інтрапренерства поліморфна, оскільки до неї підходять з різних реєстрів і з різних точок зору [3]. Незважаючи на різноманіття визначень, у літературі складається певний консенсус щодо визнання тісного зв'язку з інноваційними процесами. Багато авторів теоретизували моделі, що сприяють інтрапренерству, яке інтерпретують як нову форму управління, що стимулює членів організації до інновацій і підприємницької діяльності на рівні внутрішніх процесів існуючої організації.

У літературі ключові організаційні суб'єкти, інтрапренери, беруть на себе ризики та долають перешкоди і опір, щоб перетворити ідею на інновацію або внести зміни, корисні для їхньої організації чи середовища [4]. Процеси, за допомогою яких організації вищої освіти можуть інтегруватися та отримувати вигоду з місцевих ініціатив своїх професійних членів, є певною проблемою для їх стратегічної політики. Краще розуміння механізмів, за допомогою яких практика професіоналів розвивається з місцевих ініціатив, також може дозволити краще сформулювати наміри органів державної влади щодо систем освіти, стратегічної політики навчальних закладів та діяльності самих науковців.

Аналіз процесів впровадження інноваційних технологій у закладах освіти показує, що вони відповідають висхідному або низхідному феномену виявлення можливостей і впливають як на викладацький склад, так і на інституційний естеблішмент. Визнані інноваційні ініціативи є джерелом особистого задоволення та зміцнення репутації ініціаторів, тоді як ігноровані ініціативи залишаються прихованими [5, с. 881]. Однак перетворення цих можливостей на благодійний вплив на репутацію вузівської організації не є ані автоматичним, ані систематичним. Навпаки, в залежності від управлінської поведінки та рівня схильності до ризику присутнього «інноваційного» актора, вони можуть навіть чинити негативний організаційний вплив, іноді не дуже помітний, наприклад, в ситуаціях відволікання ресурсів, недовіри, латентних конфліктів, фрустрації ініціатора, а іноді більш помітно, коли інноватор змушений залишити організацію. Усі результати дозволяють кваліфікувати виникаючі інноваційні процеси в інституційному контексті як внутрішньо підприємницькі процеси.

Процеси педагогічних інноваційних технологій в українській системі освіти демонструють велике різноманіття за своєю природою та результатами, залежно від поведінки працівників сфери навчання і клімату в організації, які можуть слугувати стримуючим фактором або чинником, що сприяє творчим і інноваційним процесам. Спонтанні процеси систематично не запобігаються, а індуковані процеси систематично не призводять до успіху. Процеси інноваційної ініціативи в закладах освіти України виявляються неоднорідними з різноманітними траєкторіями.

Отже, можна виокремити дві осі: інноваційну поведінку та управлінське ставлення до інноваційної ідеї, також можна виокремити дві категорії процесів залежно від організаційного впливу: узаконений процес з позитивними зовнішніми та внутрішніми ефектами як для естеблішменту, так і для «інноватора», зірваний процес з позитивними зовнішніми ефектами для професіонала.

Вивчення інноваційних технологій академічних спеціалістів в освітніх організаціях підкреслює складність процесів впровадження і узагальнення нових освітніх практик, необхідність проведення додаткових досліджень у цій сфері.

Список використаних джерел:

1. Alam M. Z., Nasir N., Rehman C. Intrapreneurship concepts for engineers: a systematic review of the literature on its theoretical foundations and agenda for future research. *Journal of Innovation and Entrepreneurship*. 2020. 91.№1. P 1-21. DOI: <https://doi.org/10.1186/s13731-020-00119-3>
2. Al-Kurdi O. F., El-Haddadeh R., Eldabi T. The role of organisational climate in managing knowledge sharing among academics in higher education. *International Journal of Information Management*. 2020. 50. P. 217-227. DOI <https://doi.org/10.1016/j.ijinfomgt.2019.05.018>
3. Badoiu G. A., Segarra-Ciprés M., Escrig-Tena A. B. Understanding employees' intrapreneurial behavior: a case study. *Personnel Review*. 2020. DOI: <https://doi.org/10.1108/pr-04-2019-0201>
4. Bakhmat N., Kotliar L., Zhytomyrska T., Slabko V., Zhurian V., Pilevych O., Smyrnova I. Pedagogical Principles of Training Specialists in Public Administration and Management in the System of Vocational Education. *Systematic Reviews in Pharmacy*. 2020. 11.№10. DOI: <https://doi.org/10.31838/srp.2020.10.34>
5. Bee Seok C., Abd Hamid H. S., Ismail R. Psychometric properties of the intrapreneurial self-capital scale in Malaysian university students. *Sustainability*. 2019. 11.№3. P. 881. <https://doi.org/10.3390/su11030881>

СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ ВИКЛАДАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ: ЕФЕКТИВНІ ПІДХОДИ

Руслана Падалка,

*кандидат філологічних наук, доцент кафедри
української мови та літератури,
ДВНЗ «ДДПУ»*

E-mail: ruslana-padalka@i.ua

Сучасні технології навчання української мови активно вбирають у себе найкращі та інноваційні практики. По-перше, це комплексний підхід: поєднання теорії та практики:

1. Комунікативний метод: акцентовано на розвитку вміння спілкуватися; учні активно використовують мову в різних ситуаціях, беруть участь у діалогах, дискусіях, проєктах.

2. Інтерактивні методи: рольові ігри, дебати, групові роботи, квести – усе це допомагає залучити учнів до активного навчання, зробити процес цікавішим та ефективнішим.

3 Проблемне навчання: створення проблемних ситуацій, які стимулюють учнів до самостійного пошуку відповідей, аналізу та синтезу інформації.

4. Проєктна діяльність: реалізація індивідуальних чи групових проєктів, пов'язаних із вивченням української мови.